

Od našich hochů

Toužebně očekávali okamžik, až na ně dojde řada k odjezdu do drahé české vlasti.

Pan J. F. Pták, ve spolkovém životě známý pracovník, bydlící v čísle 4309 jižní 13. ul., Omaha, obdržel od svého přítele—dobrovolce v československé armádě následujícího znění dopis:

Francie, 12. pros. 1918.
Drahy příteli!

Přijměte nejdrívě srdečný pozdrav a zároveň sděluji vám, že jsem zdrav a doufám, že se i vy všichni v podobném stavu vnačkáte. Píšu, milý příteli, že jsem právě teď, když jsem v něm. Váš a já jsme až posud neobdrželi. Věřím vám, že nám dost řízných věcí posíláte, ale kam, anebo kde se nám poslanecky věci nalézají, skutečně zde nevíme, ježto druhí naši bratři mají z toho podobnou zkušenost. Dne 8. prosince konečně jsme však přece každý z omažkých hochů obdrželi po 1 libre Tuxedo a 1/2 libře Prince Albert tabáku a bedničku o 10 balíčků Camel cigaret. Milý Pepíku, laskavě sděl v "Pokroku", že jsem, když jsem v něm, kdož nám kuřivo toto zaslal, srdečně za včasnou vzpomínku děkujeme a až nadejde čas, že jím ochotně vše vynahradíme a že ony štedré lidumily navždy sobě v blahé paměti věčně zachováme. Dne 9. prosince, kdy byl jsem shromážděn u D. na jedné velké louce a očekávali příchod velkého muže, našeho tatika Masaryka, byli jsme nanejvýše potěšeni krátkou, ale vysoce významnou jeho řečí, při ukončení kteréž vřele se s námi nejasnějším národním nás velikán loučil a nám nadšenými slovy přál šťastné shledání se v té naší Maticee Praze, neboť hned na to do Čech sám odjžděl. Milý Pepíku, nemůžte si ani představit, jak my zde všichni toužebně očekáváme tu hodinu a těšime se na onu okamžik, až k odjezdu rozkaz zavzní. Což doufám bude co nejdříve. Všichni najednou cestu nastoupit nemůžeme a proto vezme to delší čas, než se tam všichni dostaneme; proto musíme být trpělivými! Zdravím spoluubratry od C. S. P. S., jakož i všechny mé známé v Omaze. Zároveň říkám také "Na zdar!" volám všem, kdož na Bazar Svobody tak štedře přispívali, o jeho zdar pracovali, aby co nejdříve ve prospěch naší věci vynesl a všecek všem, kdož nám jakkoli pomáháte! Šťastné shledání s vámi v Omaze si přeje, J. Wenzbauer.

Pevně setrval na svém místě i když nepřátelská střela jednou šest hochů vedle něho usmrtila.

Pani Marie Skryjová, z čís. 1418 William ul., Omaha, propůjčila nám k otištění následující dopis, který od svého příbuzného z Francie obdržela:

Francie, 12. prosince 1918.
Milá tetičko!

Přijměte s celou rodinou srdečný můj pozdrav a zároveň nejpříjemnější blahopřání k novému roku, jakož i k míru, který jsme již všichni s pochopitelnou touhou očekávali. Nehnujte se na mne, že jsem vám již dříve nepsal, neboť jsem se pevně domýšlel, že se asi více již nevidíme, ježto bylo to něco hrozného a téměř nevyfřízelného, kdo to neviděl a zároveň s sebou neprodělal. Pro mne ovšem hlavním jest, že jsem vše šťastně prožil a to bez nemocí a zranění, ačkoli měl jsem též na mále, ježto v blízkosti mě střeily dopadaly a se trhaly. Přes to ale pevně setrval jsem na svém místě i když hlina a kusy kamenu na moji přilbic dopadaly, jakož i třepiny šrapnelu na všech stranách kolem mě litaly, žádná ale na štěstí mne ani dost málo neškrábala. Nalézal jsem se v místě, kde bylo šest hochů najednou střelou usmrceno, kdežto já zvláštní náhodou jsem ani omámen nebyl, začal jsem Pánu Bohu děkuji. Mimo to jsem jako ošetřovatel poskytoval službu raněným v první linii za nepřidělaného ohně z děl a strojních pušek a jiných vražedných nástrojů. Za moji neochůtlost a poskytování vydatné první pomoci, byl jsem vyznamenan francouzským válečným křížem a stříbrnou hvězdou—budu tudíž mít pěknou památku na krutou vražednou seč za této hrozné války. My nyní jedeme do Čech, kde vezmou sobě

dovolenou a podívám se k nám do Retice a Hliného a tam jim o vás a vaši rodinu zprávu podám, a než vám hned odepiši, jak a co nového jest opět u nich. Tedy díky za všechno! Nevím, kde zůstanu, ačkoliv zpáteční cestu do Ameriky máme zajištěnou a pak, až jak se tam poměry utvářejí. Nyní se mně vede výtečně po té těžké zkoušce ve válce. Váš i v míru jsem toho dosti zakusil jako dobrovolník v rakouské armádě. — Budtež všichni i nadále šťastni a všem vyřídíte pozdravení. S Bohem — V. Skryja.

Naše Beseda

DALLAS, SO. DAK. — Čtená redakce, přiložené zasílám předplatné na "Denní a Nedělní Pokrok", který se mně celkem dobře zamlouvá. Žádám vás zároveň za laskavé prominutí, že jsem se poněkud dále se zasláním povinného obnosu opozdil. Stále jsem odkládal a když byla práce, zase jsem neměl času. Pak ale, když jsem měl poněkud pokdy, tu jsem na tu povinnost zase pozapomněl, při čemž čas rychle plynul. Nejvíce mne však zdržela ta okolnost, že před vánočním svátkem napadl mě nemalý chřad, čímž venkovní dodávka pošty byla zastavena. Dne 30. prosince ráděla sněhová bouře a vítr snížil má místa na místo přeháněl. Ovšem z okna příjemně vytopené světnice se to pěkně vyhlíželo a pozorovalo, jak si ten vítr se sněhem pohrával a pohvízdoval a tóny vyluzoval, jako když býval na harfu hrát. Než, jaká pomoc, vždyť je to věrta práce. Pokud se úrody v našem okolí týče, tu mohu s potěšením se čtenářům sdělit, že byla nad očekávání velmi uspokojivá. Oves sypal asi 35 bušů po akru; pšenice, kolem 18 bušů; kukuřice jde okolo 40 bušů po akru. Ceny obilí, jež jsem asi před měsícem prodával, byly — oves, 62c buš; pšenice, \$1.95; kukuřice, \$1.30 buš; jákce jsou přítomné ceny, právě nevím, neboť jsem nebyl již dlouho ve městě. To bude asi prozatím vše, co bych vám měl ku sdělení. Nesmím opomenout ještě se zmínit, že jsem se sousedy p. a pí. Michalčkovými hrál evku až do třech hodin ráno; vzdor tomu ale že mne pořádně natáhli — prohrál jsem čtyřtřicet — přece myslím, že si ten groš pořádně zasloužil, neb mně alespoň ve sněhu cestu prošlapali. Srdečně všecky vás zdraví — Petr Fortuna.

PORTLAND, ORE., 9. ledna 1919. — (Pokračování.)

Počítá se, že tyto lesy v západním Oregonu a Washingtonu ještě budou nás po 200 rokov i více zásobovat dřívím. Jaký to pocit jíti mohutným lesem. To ticho, ta vůně pryskyřice, to ptactvo nebeské, ta zem pokryta mechovými; kde není podrostu, tam jest nejvyšší les. Mnoho těchto velikánů jest i přes deset střeveců v průměru avšak i sem dojde zkaždá lidská a pak bída! Stromy padají — mále i velké — vše naporádo, avšak největší škůdci jsou osadníci a ševci. Daleko větší než sekera tím že vypalují lesy k vůli pasení dobytka v nich, tak že eo by znalé léta parazit k potřebě, ohně už se za pár dní. Též se zapaluje k vůli vzdělávání na pole. Rol 1918 bude památný na největší zhubou lesů v historii. Místy vláda postavila tratě zdlí přes 30 mil, by obdržela žádoucí stavbu pro loděnice i jinou stavbu. — Co se týče Portlandu samého, moh' se zde dodělání každý též pěkně do domova, neb velice vzrostla a jest místem velmi obehodným. Jinak ale bylo s farmami, neboť západ byl samý les a východ nehnovitý — prerie a suchý. Avšak od té doby, co se tyto lesy vzdělávaly na pole a vysázely se zahrady, chmelnice, dráhy postavily cesty upravily, tak je těžko najít lepšího kraje. Češi jsou zde roztroušeni snad po celém Oregonu avšak zlá se, že v severním okrese Linn je největší osada pohromadě, která dobře pokračuje a kde založili si i českou školu. A jak jsem slyšel, že má jen tu chybu, že se jim tak moe uvěde, že přýto nemohou prodát! Taký výmluva. Jakož radu bych já jim dal, jest, aby pěstovali více dobytka a sena a maso se vždy prodá a vejce za 80 centů tucet též není líc! Co se týče mé malíčosti a proč jsem zde, jest válka. Též

jsem chtěl něčím vypomoci a to ho Němce kajra tak skrábnot a sice stavěním lodí a jak všichni vědí, byl nedostatek dělníků. Tak jsem se sebral a jel jsem hned z Grover, Colorado, kde je můj domov, do Portland, Oregon, a zde už od máje stavim ty dřevěné lodě. Práce bylo dost a dost po čas války; každý dostal práci, jen když mohl na nohách stát, tolik a takových mrzáků jsem jakživ neviděl a pracovali 8 hodin denně s platem jako jini za \$4.78 denně. Pracoval jsem v St. John loděnici, kde pracovalo na 6,000 lidí ve dne v noci na tři party a kde se stavi 8 lodí najednou. Každý zde mohl najít práci, jen když měl tolik síly zatáhnout za píšťalu na dání znamení jiti do práce a zpět — i muži 75 let starí. Avšak nie netrvá na světě věčně a tak i zde hned po válce přestali noční práci a propustili polovinu dělníků a vše jde do starých kolejí, tak že nyní sotva mladík dostane zaměstnání. Z jara bude všem jinak, až se lid rozejde po farmách. — (Pokračování.)

VERDIGRE, NEBR. — Čtená redakce

a milí čtenáři, po dlouhé době opět přicházím, bych vám sdělil, jak to u nás pokračuje! Počasí v přítomné době máme zde vsutku na tuto roční dobu až příliš krásné. Sněžka není mnoho a co je, rychle taje a mizí. Jest bez větru a slunko míle svítí a hřeje, tak že skutečně jest radostí vyjít si na besedu. Člověk na odpočinku, když je zdrav, nemá žádných nesnází a nějaké trampoty nezakouší, může se volně a spokojeně pohybovat a ve společnosti dobrých přátel, vesměs to starých harecovníků, dobře se pobavit. Piva máme dost, při němž ale je ta největší chyba, že už v něm není ten "pep"; prohibice totiž z něho vzala ty písně; tak že ta největší nálada a kuráž jsou pryč. Píje se to bez chuti a s jakýmsi mučením — zkrátka, v nápoj tu není říznosti, která dodává veselé nálady. Ondyno jsem se při své procházce městem octnul až na nasem nádraží, ac tam vůbec velmi málo kdy zavítám. Tentokrát však mne k tomu přiměl dobrý můj přítel, p. Frank Liska, jenž mě zastavil a pravil, že právě na mne čeká. A proč vlastně? táži se starého kamaráda. Inu, ustanovil jsem té za svědka odpovědi přítel Liska. — Snad se nebudete ženit!? vyslyším na něm lále. Nie takového! on praví. Nu a proč ne? pokračuji. Vždyť až jsi vdovcem několik let a dalším odkládáním ještě více starší a potom stíží vhodnou partii? — To jest u mne věc veličejší, sdule mně důvěrně přiel, neboť nyní mám jinou a důležitější starost. Chej na tobě zkrátka, by jsi se mně podepsal na žalost, kterou jsem již po třetí dostal z Washingtonu a týká se mého syna, jenž ve Francii zemřel a že se jim číslce na příslušných listinách neshodují. Zaslí jsem tebe k našemu rýchtáři, p. Ant. Jenovvi, kde jsme záležost tu do záležitěho pořádku uvedli. Nu a pak, jak už to u nás, těch starých Čechů bývalo a je misty podobný zvykem, slí jsmo to zavázati, ak aby se spíše na tu truchlivou idálost poněkud pozapomnělo. Za trátko odbral jsem se na nádraží, kde jsem se sešel s Max Dryácem. To bylo asi kolem páté hodiny na večer. Pozdravil jsem jej rdečným "Na zdar!", na což on á mně, na otázku, kde se tedy tak pozdě rád, stěžoval, jak jej osud jemilozrodně pronásleduje. Pravil acj jiným — měl jsem svoji manželku po několik týdnů v Norfolk v nemocnici, odkud mně lasem psal, ačkoli jsem jí byl za jejího tam pobytu několikrát navštívit a vždycky jsem se k do novu vraeal s tou bláhou naději, že se jistě brzy pozdraví. Pak opět mně zaslal dopis, ve kterém mně sdělovali, že jest jí hezky a že si přeje jiti domů. Tedy jsem tam jel a manželku si přivezl domů, kde po třech týdech stav její se zase zhoršil do té míry, že jsem jí zpět do nemocnice dopravil. Dnes ale obdržel jsem telegram, v němž se mně sděluje, abych se ihned dostavil do nemocnice, ježto manželka dlouho již asi nevydrží. Tedy jsem se okamžitě připravil, vsedl do automobilu a na cestu do Norfolk se vydal. Daleko však jsem nedojel, neboť přestala kára pracovat. Odbral jsem se tudíž k sousedu a jsemu vše vysvětlil a požádal ho, by mne dovezl do Verdigre. Ten

ale mně odřekl, že s karou by do Verdigre nerad jel. Zarmoucen zprávu o stavu manželky a roztrpčen nad nahodilými nesnázemi, pospíšil jsem tedy domů, zapřáhl rychle své koně a zde tedy jsem. Však eo je to platné, když vlak jest pryč, kdezto moje manželka snad umírá a já jsem zde bezmocným. Snažil jsem se jej co nejlépe potěšit a řekl mu, že se přesvědčím, zda-li mu nebude možno nějak v jeho nesnází vypomoci. Zde vysvětlím, jak se to mstí tam, kde stává sousedské nesnáselivost. — Rodinu Dryákovu zvláště zlý osud stíhá. Říká se, že jest smrt spravedlivou, však v tom případě jenom, že musíme všichni zemřítí. — J. F. Kolář.

GERMANTOWN, NEBR., 9. ledna 1918. — Čtená redakce

"Pokroku". — Laskavě uveřejněte tento dopis, tak aby sobě etněmův po případě nemysleli, že nás ta španělská influenza snad ušetřila. Dala nám sice dosti dlouhý pokoj a nejspíše z obav před těmi zdejšími kameny stále jenom okolo nás řádila, až přece i do zdejšího okolí zabrousila a všechny nás náležitě sponřadala, ovšem někde méně a jinde zase ve větší míře se zahniladila. Tak nejprve si v obet vyždala p. Franka Mallina, jenž se nalézal ve službaeh Strýce Sama v tábořisti Funston, Kans., kde za krátký čas po onemocnění skončil a v Bee, Nebr. byl za hojně účasti přátel a známých na hřbitově sv. Václava za vojenské poety pochován. Dne 26. prosince, stížena byvši zákeřnou tout nemocí, zemřela pí. Eva Macháčková, manželka p. Jana Macháčka, ježž pohřeh konal se dne 28. prosince rovněž na hřbitov sv. Václava v Bee, Nebr. Zesnulá zanechala zde truchličního manžela a čtyři nedospělé děti. Byla to vzorná manželka, pečlivá matka a zvláště dobrá sousedka. Budíž jí země lehkou a pozůstali necht příjmu nás všech upřímně prociťte soustrast. Dlouho bude jí naše osada pohřešovat! Dovolím si krátce zmíniti se i do sbírce pro tu naši hrdinnou československou armádu, při které jsem také trocku pomáhal s p. Joe Řezáčem. Podobnou zkušenost nechtěl bych nikomu dopřátí zažítí, neboť to věru bylo pěkně nadělení. Co tu bylo všelikých výtacek a narikání, až by jednoho z toho hlava rozbolela. Ovšem mezi těmi našimi upřímnými Čechy šla sbírka hravé, neboť ti misty až moe platili. Však mezi Němci tomu již bylo jinak, těm aby každý ten cent z kapsy vrval; většinou se kroutili a zle si stěžovali. Než u těch to nebylo mím divným, ježto oni maji Českoslovaky tak rádi, že kdyby měl, tak by je vesměs upálili, neboť oni pomohli nejvíce tomu německému zloduchu studentu lázeň připravit. Niemeně ten to zasloužil a nyní ještě měli by ho za ty jeho skutky do klece dát a vozit jako dravou šelmu na ulážku a při tom nechat ho líbat těm, kteří ho tolik milovali. A tu možná, že by se našli nějaké takékrajani, neboť jak jsem před chvíli slyšel, byli při něm některi až do posledni chvíle. Ti ale lépe nevědělí; však nebýtí toho našeho Strýce Sama, možná, že by se byl ten Němeour i zde již rozhovoal. Ti naši chrabří junáci Němce alež tak důkladně zpraskali, že mu na podruhé jistě chutí zajde. Ovšem mnoho z nich to svým životem zaplatili, však těm všem náleží čest a sláva! Na ty hochy, kteří na poli etí padli a věčnou slávu se pokřivilí, mohou rodičové zajisté býti všim právem hrdí, ježto hrdinové tí svoji krev cedili a životy nasadili za blaho všeho lidstva. Oni se nebáli jako ti mnozí, kteří se vyhýbali a doma za maminciny sukně sechovali, těm ale to mnoho chvály nepřinese; kdezto některé by si hrozně rádi na ty Němce vystřelili, čehož ale jim nebylo dopřáno, neboť válka byla u konce dříve, nežli oni mohli býti na veřejné pole odesláni. Já sám jsem se třikrát hlásil k československé armádě, peněz eo nejvíce jsem mohl pomáhal a mnoho ještě věd, však to všecko není zcela nicím proti tomu, eo ti naši hoši prodělali. Ti mají největší zásluhu! Nyní však již dosti o té válce a raději se ještě zmíním, jakou jsme zde měli úrodu, která ostatně nebyla příliš valná, následkem toho, že zde snad po celý rok sucho panovalo a tím obilí mlo asi mizelo. Pšenice v zdejšíh okolí šla asi mezi pěti a dvanácti buši po akru; oves sypal asi 15 bušů a kukuřič

DR. PETRA HOBOKO

jest lékem uznané zásluhy. Jest zcela jiný, než ostatní léky. Může všem býti napodoben, nikoli ale nahrazen.
Zlepšuje krev
Upravuje stolici
Učinkuje na ledviny
Podporuje trávení
Učinkuje na játra
Uklidňuje činnú soustavu
Oživuje, posiluje a občerstvuje.
Zkrátka, jest to rodinný lék v každém slova smyslu a měl by býti chován v každé domácnosti.
Neprodává se v lékárnách. Jest dodáván lidem přímo od
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,
2501-17 Washington Blvd. Chicago, Ill.
(V Kanadě se dodává beze cla.)

ce od 5 do 10 bušů. Proto také nemám žádnou potíž voziti to do trhu. Doufejme však, že Bůh dá a na příští rok to bude lepší, neboť jinak musel by chudší člověk jiti na žebrotu, poněvadž draho kupovat a nie neprodat špatně se rýmujce. — Pak bych ještě žádal toho dopisovatele z David City — Franka Vaňka — aby zase nechal o sobě častěji slyšet; to samé pak platí též o p. Václ. Blatném, aby totiž častěji zprávy zaslal k otištění v milém nám zde všem "Pokroku". Přiložené zasílám též předplatné a příště toho napíši ještě více. Však i tetu Vitánvásovo-u napominám, aby častěji dopisovala, ježto její dopisy si vždy se zálibou přečtu. S přáním všem hojného zduaru v novém tomto roce, znamenám se v účte váš odbornatel — Stanley M. Mallý.

TOPEKA, KANS. — Čtená redakce

"Pokroku"! Bv už nejedemknáte vyzván, abych něco napsal, chej tuto páté přes devět pář řádků napsat. Jestli některi etou, eo píši, snad jini s tím nesouhlasí. Ale aby se nezdálo, že eřím úplnou porážku v tom, eo jsem psal, chej tuto as po roce něco dodat. Nejvíce nepopulárním bylo asi to, že jsem zastával heslo: "Netáhnete jha s nevěřícími"! Ale od té doby přišla taková změna, že, eo tehdy bylo přímou to ho psaní, dnes neexistuje. České Prohlášení Neodvislosti navázalo na "věřící" prohlášení neodvislosti americké a od toho, eo českoslovácký prezident v prvím poselství dal lidu českému, nemusí se žádný věřící odtaňovat. Přišlo k výjasnění mezi vírou a národem. A bude-li národ uchován přívalu boľševismu, ohrožujícímu celou střední Evropu, totiž zachová-li tén detek s vírou, jaký zaujal prví president, není třeba obávat se o Českoslováckou Republiku. Zřetle Českoslovače navždy základně je obrácen k Spoj. Státům Americkým, ježichž demokracie obstála zkouškou téměř sto padesáti let.

Nám všem Slovianům, zvláště Rusovi, Polákovii, Bulharovi, Srbovi, chybí uzákoněnost. Napřed nám chybí uzákoněnost mysle, ducha. Věřime ještě přes nítu jen v svobodu, volnost vůli a dověřime to vírou v osud a tím slovem zasazujeme smrtelnou ránu, jak si myslíme, existenci věčného zákona. Kde je osud, nemůže býti politické vědy; stává se pouze politické chytrosti. Věda je možná jen tam, kde stává zákon; neb všecka naše věda založena je na zákoně. A kde se stavi na zákoně, jest civilizace; kde se staví na hříchákeh osudu a chytrosti, tam je dosud barbarství. — Ze známostí zákona plyne uzákoněnost; a z vůle podrobení se zákonu, plyne užákoněnost. Chceme-li jedenkrát demokracii, a dosáhneme-li jí, pak musíme podrobiti se všem důsledkům demokracie, když ona následuje meze svého uzákonění. Chej zde vzít za příklad jednu věc, na které v Demokracii naši je nejvíce se strany české stěžováno — prohibice. Předně pomněme, že eo lidé na zemi jsmo jako na veliké loďi plouvící prostorem vesmíru kol slunce. Na té loďi je jen tolik a nie víc a nie méně místa. Blahobyt zde můžeme mít jen takový, jaký zásoby lodě a místo mohou dát. Základní blahobyt lodě není v dollarech, které na ní jsou, ani v šatstvu a skvostném nábytku, ale v životních zásobách na palubě. Je-li nouze na loďi, jest třeba rozdělit zásoby a užít je tak, aby vydržely než se dojde zase do přístavu. A musí se zamezit všemu, eo by tyto zásoby zbytečně zmenšovalo. Též se musí hledět, aby všecko mužstvo bylo střízlivé, aby v neopatrnosti nevehňalo loď na skálu. V monarchii jen některé osoby řídí loď a jen těm potře

ba většína řídí loď a většíne je třeba střízlivosti, aby loď nepřišla k stroskotání. Naše úrody na zemi jsou jako zásobovací přístavy. V tom přístavu úrody nalozí se jednou více, podruhé méně — dle toho, jaká je úroda. Potopí-li se velká část nákladu, je třeba dlouho se zbývajícím dělat opatrně, aby vystačilo. Ponorky potopily velkou část zásob, to je jedna příčina nedostatku. Dále, mužstvo lodě, místo aby v přístavech úrod nakládalo na loď, bojovalo spolu navzájem, tak že snad nikdy v dějinách této lodě nebylo tak málo nákladu životním, jako právě nyní. Kdyby se na té lodí nedostalo jen na týden potravy, než do druhého přístavu vjede, všecko mužstvo bude hynout hladem i s rodinami svými a dítky eo slabší půjdou nejdrív. Proto demokracie na této lodí bude zárlivě střežit — všecky zásoby a střízlivost mužstva. Najdou-li se na lodí způsoby, které potravu kazí, musí pryč! Někomu zdá se ku příkladu, proč jakých odporů proti tabáku? Ale když je zjištěno, že na polieh odaných pěstění tabáku, vyrostly by miliony bušů obilí na potravu lidem, tedy bez jakýchkoli jiných ohledů na indiánský zvyk kouřit — ukáže se, že kouřeni zaujetím místa potravu může stát životy několika set tisíc lidí na zemi. Patrnější tu je vyrábění loňovin z obilí. Rusové venkovští dnes zase varí vodka z obilí a do jara jich může — ba jisté zahyne několik milionů nedostatkem potravy. Tak se mi zdá, že nevím, jak bych musil oddán býti náruživosti pítí, abych v tento čas byl proti prohibice, která chce ušetřit obilí na chleb a uhli, jež se při vaření spotřebuje, na zahrátí domů; jinak by to mohlo vypadat jako v Anglii, kde se trásli před vyhlášením ponorkami a přece pivo z obilí vařili; kde jednou přišli navštívit nemocnou osobu, která k té okolnosti opatřila si drobet uhlí, aby ho, eo se mohli ohrát a hosté, když přišli, zvolali překvapením: "Ach, ohník!" — a běželi, ne k nemocné ale rovnou cestou k ohýnku v krbu. A přec mohli spálit miliony tun uhlí na vaření piva a kofalky. Hlavní příčiny zastavení výroby piva v Soustátí byly dvě: Předně, aby se ušetřilo uhlí, potřebného pro domácnosti, a za druhé, aby se ušetřilo obilí na chleb v této světové krizi. Jestli pak tí, kteří jsou zvykli na pítí, ucíti při tom nějakého nepohodli, když ho nebudou mít, nebude to tak zlé, jako kdyby mělo tisícé dítek hynout nedostatkem-potravy. Co se mne týče, já ani o tom nebudu vědět, že bych tím opatřením něčeho pozbýval, poněvadž nejsem na lhoviny zvyklý. Píjescu může prospět rada Masaryka: Přestat pít a to ne pomenáhu, ale rázem!

Farmár činný v 71.

— Pan Ernest Gaadaka z Jasper, Mont., píše: "Byl jsem se zdravím tak na mizně, že jsem sotva mohl choditi a měl bolesti v každé části těla. Dr. Petra Hoboko mě postavilo na nohy, tak že mohu říditi si nyní všechny své farmářské práce, jako v dřívějších letech. Jsem 71 rok starý. Můj soused byl v stejném stavu jako já a také on užívám Hoboko se uzdravil." Pozorné výsledky Dr. Petra Hoboko jsou obdivuhodným prooahy, však jak se snadně vyrozumívá, uvážil-li se, že tento byl jediný lék jest šťastnou složninou těch hojivých sil, jež dotabová přiroda vložíla do říše rostlinstva pro trpící lidstvo. Hoboko není lékárnickým lékem. Pro plné podrobnosti pište na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., Chicago, Ill. — Advertisement